

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

« Ἄκουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόσῃ θεσμούς μητρός σου ἄτε-
φκνον γὰρ χαρίτων ἕξη σὴ κορυφῇ, καὶ κλοιοῦν γρύσειον περὶ σὴ τραχὺ ἔλφ.»
Παροιμία Σολομώντος.

Ἐκδίδεται κατὰ Ἡμέπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκορράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

'Εν 'Αθήναις	δραχ. 6.
'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

'Εν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.

'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.

'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρο-
μείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

'Εν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ Βιβλίῳπ. Κ. Α. Δεπάρα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΟΥΪΑΣΩΝ.

Εἰς μίαν πόλιν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, Κύριός τις ὀνόματι Γαλαυδέτης περιπατῶν καθ' ὁδόν, εἶδε παιδίον τρέχον πρὸς αὐτόν. Τὸ παιδίον τοῦτο, τοῦ ὁποίου τὸ ζωρὸν βλέμμα εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ εὐγενοῦς ἐκείνου, ἀποταθὲν εἰς αὐτὸν εἶπε· «Κύριε, μήπως γνωρίζετε κανένα, ὅστις νὰ θέλῃ ὑπηρετῆν, καὶ νὰ τὸν σέλλῃ καὶ εἰς τὸ σχολεῖον;—Τίνος εἶσαι, καὶ ποῦ κατοικεῖς, παιδί μου;—Δὲν ἔχω γονεῖς, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, καὶ τώρα ἔφυγα ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον, ὅπου ἤμην, διότι δὲν ἤθελα νὰ μάθω ν' ἀναγινώσκω.» Συγκινηθεὶς ὁ εὐγενὴς ἀπὸ τὸν τρόπον τοῦ παιδίου, ἐγνωστοποίησε τὰς ἀρχὰς τῆς πόλεως, καὶ ἔλαβεν αὐτὸ εἰς τὴν οἰκίαν του. Καὶ ταχέως μὲν προσεἴλκυσε τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Κυρίου Γαλαυδέτου διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς τιμιότητός του, ταχέως δὲ ἔμαθε ν' ἀναγινώσκει· ὅθεν καὶ ὁ Κύριός του τοῦ ἐσυγχώρησε νὰ λαμβάνῃ βιβλία ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην του, καὶ τὸ παιδίον εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔκαμε μεγάλας προόδους εἰς τὰ γράμματα. Μετὰ καιρὸν δὲ ἠναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸν κύριόν του, καὶ νὰ ἔμβῃ μαθητὴς εἰς ἓνα λεπτοουργὸν ἐκεῖ πλησίον εἰς τὴν γειτονίαν. Ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ μὲ τὴν καλὴν του διαγωγὴν ἐκέρδισε τὴν εὐνοίαν τοῦ τεχνίτου, ὁ ὁποῖος βλέπων τὴν φιλομάθειαν τοῦ παιδός, τοῦ παρεχώρησεν ἓν μικρὸν δωμάτιον εἰς τὸ ἀνώγειον τοῦ ἐργαστηρίου του, ὅπου ὁ Γεώργιος ἐξώδευε τὴν ὥραν τῆς ἀναπαύσεώς του εἰς τὴν ἀγαπητὴν του ἐνασχόλησιν. Ἐπρωόδευσε δὲ μεγάλως εἰς τὰ μαθηματικά, εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν, καὶ εἰς ἄλλα εἶδη σπουδῆς.

Μετὰ τινα ἔτη ἐνῶ ἐσπέραν τινα ἔπιπε μὲ τὴν οικογένειαν τοῦ κυρίου του τὸ τέϊ (τοαί), ἔξαφνα εἶπεν, ὅτι ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Γαλλίαν.

«Νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν Γαλλίαν!» εἶπεν ὁ τεχνίτης, ἐκπε-

πληγμένος θεωρῶν τὸν νέον, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζε μὲν εὐχαριστημένον ἀπὸ τὴν κατάστασίν του, αἰφνης δὲ τώρα δυσηρεστημένον,—καὶ διατί;»

Σὰς παρακαλῶ, Κύριέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, ἐὰν εὐαρεστήσῃς, μηνύσατε τὸν Κύριον Γαλαυδέτην, καὶ θέλω σὰς εἶπει.»

Ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος φίλος του προσκληθεὶς ἤλθε τὴν προσδιωρισμένην ὥραν, καὶ ἐν καιρῷ τοῦ τείου ὁ νεανίας ἔφερε τὰ χειρογράφα του, γεγραμμένα εἰς τὴν Ἀγγλικὴν καὶ Γαλλικὴν γλῶσσαν, καὶ ἐφανέρωσε διὰ ποῖον σκοπὸν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Γαλλίαν.

«Ἐν καιρῷ Ναπολέοντος, εἶπεν αὐτός, προσδιωρίσθη βραβεῖον ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς κυβερνήσεως, πρὸς ἀπλοποίησιν τοῦ τρόπου τῆς καταμετρήσεως τῶν ἐπιπέδων ἐπιφανειῶν. Τὸ βραβεῖον αὐτὸ δὲν τὸ ἔλαβεν ἀκόμη κανεὶς, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ εὗρον τὴν μέθοδον ταύτην.»

Τότε ἐξήγησε τὸ πρόβλημά του πρὸς τοὺς φίλους του, οἵτινες ἀφ' ἐνὸς μὲν ἠπόρουν, ἀφ' ἐτέρου δὲ εὐχαριστοῦντο, καὶ ἔδωκαν εἰς αὐτὸν τὰ ἀναγκαῖα ἔξοδα τοῦ ταξειδίου του, καὶ συστατικὰς ἐπιστολάς πρὸς τὸν Λεβῆ Κάσση, τότε πρέσβυν τῆς Ἀμερικῆς ἐν Γαλλίᾳ. Αὐτὸς τὸν ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν Λουδοβικὸν Φίλιππον, καὶ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως αὐτοῦ, τῶν εὐγενῶν, καὶ τῶν ὑπουργῶν, ὁ νεανίας ἀνέπτυξε τὸ πρόβλημά του, ἐν τῷ μέσῳ ἀνευφημιῶν τῆς αὐλῆς καὶ ἔλαβεν τὸ διωρισμένον βραβεῖον, ἐκτὸς ἄλλων πολυτίμων δώρων τοῦ βασιλέως.

Ἀπ' ἐδῶ δὲ ἔλαβεν ἐπιστολάς, διὰ τῶν ὁποίων ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἀγγλίας καὶ ἐκέρδισε παρόμοιον βραβεῖον προσφερθὲν ἀπὸ τὴν βασιλικὴν ἐταιρίαν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας. Ἐνῶ δὲ

ἠτοιμάζετο νὰ δημοσιεύσῃ διὰ τοῦ τύπου τὴν ἀνακάλυψίν του, ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Νικόλαον, προσκαλῶν αὐτὸν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ῥωσικὴν αὐλὴν μὲ μέγαλον μισθόν.

Συνήνεσε λοιπὸν εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην, καὶ μεταβὰς εἰς Πετροῦπολιν ἔγεινε καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν εἰς τὸ Βασιλικὸν Λύκειον, ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν προστασίαν τοῦ Αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ῥωσιῶν!

Τὴν σημερινὴν ἐργασίαν διὰ τὴν αὔριον μὴ ἀφίνης· λέγει κοινὴ τις παροιμία. Διὰ τοῦτο καὶ σεῖς, ὦ φίλοι παιδες, μεταχειρίζεσθε τὸν καιρὸν τῆς ἀναπαύσεώς σας καλῶς! Ἐὰν ὁ Γεώργιος Οὐίλσον ἦτο ὀκνηρὸν παιδίον, ἐξοδεῦον τὸν καιρὸν του εἰς τοὺς δρόμους, καὶ εἰς κακὰ συναναστροφὰς, οὐδέποτε ἤθελε παρασταθῆ ἐνώπιον βασιλέων καὶ λαλήσει πρὸς αὐτούς.

Δὸς εἰς παιδείαν τὴν καρδίαν σου, τὰ δὲ ὠτά σου ἐτοίμασον λόγοις αἰσθήσεως.»

Παροιμία Σολομῶντος κεφ. 23. σιχ. 12.

Ο ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΝ Τῷ ΛΑΕΙ

Ὁ Θεσεὺς καὶ ὁ Πειρήθους ἦσαν δύο Ἀθηναῖοι, οἱ ὅποιοι νηπιόθεν ἦσαν στενώτατοι φίλοι· ὅλην τῶν τὴν νεότητα εἶχον περάσει, ὡς ὁ Ἡρακλῆς, εἰς τὸ νὰ καταστρέψωσι τέρατα καὶ τυράννους, οἱ ὅποιοι κατεμάστιζον τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἡ ἀνδρία τῶν ἦτο γνωστὴ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης· ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ἀνόητοι οὗτοι ἠθέλησαν νὰ καταβῶσιν εἰς τὸν ἄδην διὰ νὰ κλέψωσι τὴν σύζυγον τοῦ Πλούτωνος Περσεφόνην, ἐτιμωρήθησαν διὰ τὴν ἀθάδειάν των. Διότι ὁ μὲν

Πειρήθους κτεσγίσθη ἀπὸ τὸν τρικέφαλον Κέρβερον, ὁ δὲ Θεσεὺς συλληφθεὶς ἐβρίβθη εἰς τὸ σκοτεινότερον μέρος τοῦ κράτους τῶν νεκρῶν, ὁπόθεν δὲν εἶχεν οὐδεμίαν ἐλπίδα διὰ νὰ ἐλευθερωθῆ, καὶ νὰ ἴδῃ πάλιν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ὁ δὲ Ἡρακλῆς, φίλος τοῦ Θεσεῦς, ἔμαθε κατὰ τὰ ταξειδιά του, τὸ μέγα σφάλμα καὶ τὴν τιμωρίαν τοῦ ἀφρονος ἐκείνου, καὶ ὀρμώμενος ἐκ τῆς ἀκαταμαχίτου ἀνδρίας του, καὶ τῆς εἰλικρινοῦς φιλίας του, ἀπεφάτισε νὰ καταβῆ ὁ ἴδιος εἰς τὸν ἄδην, καὶ τὸν ἀρπάσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Πλούτωνος.

Ὁ Ἡρακλῆς, καθὼς γνωρίζετε, δὲν ἐπτοεῖτο ἀπὸ τοὺς κινδύνους ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀνατριχιάσῃ, ὅτε ἐπλησίασεν εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Πλούτωνος. Ὅλόγυρα εἰς τὸ σπήλαιον τοῦτο δὲν ἔβλεπε τις οὔτε ἄνθη, οὔτε χλόην· διότι ἡ γῆ ἦτο κατάζηρος ἀπὸ φθοροποιὰς ἀναθυμιάσεις, αἱ ὅποια ἐξήρχοντο ἐκείθεν· μόνον κυπάρισσοι ἐφαίνοντο, καὶ κάπου κάπου μερικοὶ θάμνοι, χωρὶς φύλλα. Καὶ αὐτὰ τὰ πτηνὰ ἐφευγον τὰς ὀλεθρίας ταύτας πεδιάδας, καθὼς καὶ τὰ ποιμνία ἀπεμακρύνοντο τρομαχθέντα ἀπὸ τοὺς ἀθλίους ἐκείνους τόπους, ὅπου μόνον ἄκανθαὶ καὶ βᾶτοι ἐφύτρωνον. Ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου σπηλαίου φλόγες καὶ καπνός, καὶ ἐὰν δὲν ἐπεκράτει ἄκρα σιωπὴ, ἤθελεν ὑποθέσει τις, ὅτι κανὲν σιδηρουργεῖον ἦτο ἐκεῖ μέτα. Αὐτὴ λοιπὸν ἦτο ἡ ἀποτροπαία θύρα, διὰ τῆς ὁποίας ἔμελλε νὰ καταβῆ ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸ βασίλειον τῶν νεκρῶν.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἦτο πρῶτος αὐτός, ὅσιν ἐπεσκέφθη ζῶν τὸν φοβερὸν τοῦτον τόπον, τὸν προειδοποίησαν, ὅτι ἔπρεπε νὰ λάβῃ μερικὰς προφυλάξεις, διὰ νὰ ἐλυκτῆ τὴν εὐνοίαν τῶν καταχθονίων θεῶν· πολλοὶ τοῦ εἶπον, ὅτι ἔπρεπε νὰ προσφέρῃ θυσίαν εἰς τὴν Ἐκάτην ἓνα μαῦρον σκύλον, καὶ νὰ προμηθευθῆ πλακούντιον διὰ τὸν Κέρβερον· ἀλλ' ὁ ἥρωας, ὅστις εἶχε νικήσει τόσα τρομερὰ θηρία, δὲν ἤκουε τοιαῦτα παραμύθια, καὶ ὅτε ἦλθε κατὰ πρόσωπον τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου ζώου, τὸ ὅποιον ἤνοιγε συγχρόνως καὶ τὰ τρία στόματά του, καὶ ἐγαύγι-

ζε μὲ τρεῖς διαφόρους φωνάς, ἐπεχείρισε νὰ τὸ καταβάλη μόνον μὲ τὴν δύναμίν του, καὶ ἀφοῦ τὸ ἐνίκησε, τὸ ἔδωσε μὲ βαρεῖας ἀλύτους, ὥστε ὁ Κέρβερος κατατρομάξας ἐσιώπησε, καὶ τοῦ ἔγλυψε τοὺς πόδας.

Μετὰ τὴν νίκην ταύτην, καλοὶ μου φίλοι, ὁ Ἡρακλῆς ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, καὶ ἔφθασε μετ' ὀλίγον εἰς τὰς ὄχθας ἐνὸς μαύρου καὶ βορβορώδους ποταμοῦ, ὅστις ὠνομάζεται *Ἀχέρων* καὶ ἐσχημάτιζε τὸν πρῶτον φραγμὸν μεταξὺ τῆς κατοικίας τῶν ζώντων καὶ τῆς κατοικίας τῶν *Νερτέρων*, τούτέστι τῶν ψυχῶν τῶν ἀποθαμμένων, διότι τοιοιτοτρόπως ὠνομάζοντο αὐταί, ὅτε κατέβαινον εἰς τὸ κράτος τοῦ Πλούτωνος. Λαοὶ τινες τῆς ἀρχαιότητος εἶχον ἰδιαιτέρας θεότητας πρὸς τιμὴν τῶν προγόνων των, καὶ ἡ λατρεία, τὴν ὁποίαν ἀπέδιδον εἰς αὐτοὺς ἐντὸς τῶν οἰκιῶν των, ἐσυγχέετο ἐνίοτε μὲ τὴν λατρείαν τῶν θεῶν *Λαρήτων*, περὶ τῶν ὁποίων σᾶς ἐλάλησα εἰς τὸν μῦθον τοῦ Ἴανου.

Ὁ *Ἀχέρων* δὲν ἔρρεεν ἄλλοτε εἰς τοὺς ὑπογίους τούτους θόλους, ἀλλ' ἐπάνω εἰς τὴν γῆν μὲ καθαρὰ καὶ ὀρμητικὰ κύματα· ἐπειδὴ δέ, ὅτε οἱ *Τιτᾶνες* ἐπεχείρησαν νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὸν οὐρανόν, ἐπότισεν αὐτοὺς μὲ τὰ διαφανῆ ὕδατά του, ὁ *Ζεὺς* πρὸς τιμωρίαν, τὸν κατεκρήμνισεν εἰς τὸν ἄδην, καὶ τὰ βορβορώδη καὶ ἀκίνητα σχεδὸν αὐτοῦ κύματα ἐχάνοντο εἰς τὰ ὕδατα τῆς *Στυγός*, τοῦ μεγαλειτέρου τῶν καταχθονίων ποταμῶν, ὅστις περιτριγύριζεν, ὡς λέγουσιν, ἐννεακίς τὴν κατοικίαν τῶν νεκρῶν.

Ὁ *Ἡρακλῆς* φθάσας εἰς τὰς ὄχθας τῆς *Στυγός*, ἐξεπλάγη βλέπων ὀλόγυρά του πετώσας ἀπείρους σκιάς, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐδύναντο νὰ κατορθώσωσι νὰ διαβῶσι τὸν ποταμὸν ἐκεῖνον· διότι δὲν εἶχον νὰ πληρώσωσι τὸν ὄβολόν των εἰς ἓνα γέροντα κωπηλάτην, τὸν *Χάρωνα*, διὰ νὰ τοὺς περάσῃ μὲ τὴν λέμβον του. Διὰ τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι ἐσυνείθιζον νὰ βάλλωσιν ἐν μικρὸν νόμισμα εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀποθαμμένου, διὰ νὰ δύναται νὰ πληρώσῃ τὰ διόδια εἰς τὸν φιλόργυρον *Χάρωνα*, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν εἶχε τὴν διάθεσιν νὰ διαβιβάσῃ κανένα μὲ πίστωσιν. Ἐξ αὐτῶν τῶν ψυχῶν ἄλλαι μὲν ἦσαν ὅσαι δὲν εἶχον τὸν ὄβολόν, ὡς εἶπομεν πρὸ ὀλίγου, ἄλλαι δὲ ὄσων τὰ σώματα ἔμειναν ἄταφα ἐπὶ τῆς γῆς.

Σᾶς παρακαλῶ δὲ νὰ ἐπιζητήτε ἐνταῦθα τὴν προσοχὴν σας, ὅτι ὁ γέρον ναύτης ποτὲ δὲν ἐζήτει περισσώτερον τοῦ ὄβολου ἀπὸ κανένα, εἴτε βασιλεὺς, εἴτε δούλος ἦτο, ὅστις ἤρχετο διὰ νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν λέμβον του· διότι εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Πλούτωνος δὲν ὑπῆρχε διάκρισις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ὁ θάνατος τοὺς κάμνει ὅλους ἴσους.

Ὁ ἄγριος *Χάρων* κατεβίβασε τὰ ὀφρύδιά του, εὐθὺς ἀφοῦ εἶδε τὸν Ἡρακλέα, διότι ἐφοβήθη μήπως ἀπὸ τὸ βᾶρος τοῦ σώματος τοῦ ἥρωος καταβυθισθῇ τὸ πλοιάριόν του, τὸ ὁποῖον ἦτο κατεσκευασμένον ἀπὸ φλοιὸν δένδρου, καὶ τὸ ὁποῖον συνήθως μετέφερον ἐλαφροτάτας σκιάς· ἀλλ' ὅτε ὁ Ἡρακλῆς εἶπεν, ὅτι ἦτο υἱὸς τοῦ Διός, κατεπραῦνθη ὁ κάτισχος ἐκείνος γέρον, καὶ τοῦ ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ καθήσῃ πλησίον του.

Ἐνῶ δὲ ὁ ἥρωος διέβαινε τοιοιτοτρόπως τὴν *Στύγα*, αἱ σκιάι μεγάλως ἐκεπεληγμέναι, ἔτρεχον εἰς τὰς ὄχθας διὰ νὰ θεωρήσωσι τὸ παράξενον τοῦτο θέαμα, ὅτι ζωντανὸς ἄνθρωπος κατέβη εἰς τὸν ἄδην. Πρέπει δὲ τώρα νὰ ἀνακαλέσῃτε εἰς τὴν μνήμην σας, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ποταμὸς, εἰς τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα ἐφοβοῦντο νὰ ὀμώσωσιν οἱ θεοί, καὶ ὅτι ὅσοι παρέβαινον τὸν ὄρκον των, ἐτιμωροῦντο αὐστηρῶς ἀπὸ τὸν Δία.

Εὐθὺς ἀφοῦ ἡ λέμβος ἔφθασεν εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην, ὁ Ἡρακλῆς ἐπροχώρησε πρὸς τὰ σκοτεινὰ παλάτια τοῦ Πλούτωνος, ὅπου μὲ μεγάλην δυσκολίαν διέκρινεν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους, τὸν θεὸν καθήμενον ἐπάνω εἰς τὸν ἐβένινον θρόνον του, πλησίον τῆς ἀγαπητῆς του *Περσεφόνης*. Ὁ Πλούτων δὲν εὐχαριστεῖτο νὰ βλέπῃ ζῶντας ἀνθρώπους· καὶ ἀπεστρέφετο τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς τόσον, ὅσον ἀποστρέφονται τὸ φῶς τὰ πτηνά, τὰ ὁποῖα βλέπουσι μόνον τὴν νύκτα. Τὸ πρόσωπόν του ἔγεινεν ἀκόμη ὠχρότερον καὶ σκυθρωπώτερον, ὅτε εἶδε τὸν Ἡρακλέα· ἀλλ' ὅτε ἔμαθε ποῖος ἦτο, τοῦ ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ περιέλθῃ τὸ σκοτεινὸν βασίλειόν του, καὶ νὰ τοῦ δώσῃ πρὸς τούτοις τὸν ἔνοχον *Θησέα*, μετὰ πολλὰς παρακλήσεις.

Πλησίον εἰς τὸν θρόνον τοῦ Πλούτωνος ἔκειτο ὁ Θάνατος, τὸν ὁ-

ποιόν ἐγνώρισεν ὁ Ἡρακλῆς ἦτο δὲ ἐνδευμένους μὲ μελανὸν φῶ-
ρεμα καταστόλιστον ἀπὸ ἀστέρας, καὶ εἰς τὴν κατάξηρον χεῖρά
του ἐκράτει κοπτερόν δρέπανον, μὲ τὸ ὅποιον ἐφαίνετο, ὅτι ἦθελε
θερίσει τοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ ἦρωὸς ἀπεμακρύνθη μετὰ χαρᾶς ἀπὸ τὸ πένθιμον ἐκεῖνο πα-
λάτιον, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤξευρεν εἰς ποῖον μέρος νὰ ζητήσῃ τὸν φί-
λον του Θηρέα, ἤρχισε νὰ διατρέχῃ τὸν ἄδην ἀπήντησε δὲ πολλοὺς,
περὶ τῶν ὁποίων πολλάκις ἤκουσεν, ὅτε ἐγένετο λόγος ἐπάνω εἰς τὴν
γῆν, καὶ τοὺς ὁποίους εἶναι καλὸν νὰ γνωρίσωμεν καὶ ἡμεῖς.

Πολλαὶ ὥραι ἦσαν ἤδη περασμέναι, καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἐπλανᾶτο ἀπ'
ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐντὸς τῶν θλιβερῶν ἐκείνων θύλων, χωρὶς νὰ βλέπῃ
οὐδὲ ἀκτῖνα φαιτός· αἰφνης δὲ παρατηρεῖ εἰς μίαν σκοτεινὴν αἰθου-
σαν τρεῖς γραιῖας ἀδελφάς, ὠχράς καὶ ἀδυνάτους, αἱ ὁποῖαι εἰργά-
ζοντο ἔμπροσθεν εἰς λύχνον μὲ φῶς κυανωπὸν· αὐταὶ δὲ ἦσαν αἱ Μοῖ-
ραι, καταχθόνιαι θεαί, τῶν ὁποίων τὸ χρέος ἦτο νὰ νήθωσι τὸ νῆμα
τῶν ἡμερῶν ὅλων τῶν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν θνητῶν, καὶ νὰ ἀποφασί-
ζωσι περὶ τῆς τύχης των.

Ἡ Κλωθῶ, ἡ γεροντοτέρα τῶν τριῶν, ἐκράτει ἡλακίτην (βό-
καν) μὲ κλωστήν λευκὴν καὶ μαύρην, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν ἀνακα-
τωμένα καὶ τινὰ κομμάτια χρυσοῦ καὶ μετάξης. Αὐτὴ ἡ κλωστή,
καλοὶ μου φίλοι, ἐσήμαινε τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, ὁ δὲ χρυσοῦς
καὶ ἡ μετάξις περὶ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ἀτυχίαν, αἱ ὁποῖαι εἶναι πάν-
τοτε ὀλιγώτεροι παρὰ τὰς ἄλλας.

Ἡ Λάχεσις, ἡ νεωτέρα Μοῖρα ἐγέμιζε στρέφουσα ὀγλήγωρα
μὲ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἀδράκτιον ἀπὸ νῆμα, τὸ ὅποιον ἐκράτει
μὲ τὴν δεξιάν της χεῖρα· τοῦτα δὲ τὸ νῆμα ἡ νεωτάτη ἀδελφὴ
Ἄτροπος ἔκοπτε μὲ ψαλίδιον, σημαίνουσα μὲ τοῦτο, ὅτι ἔκοπτε
τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Δύνασθε νὰ κρίνητε ἐκ τούτου, πόσον
ἐνησυχολοῦντο αἱ τρεῖς αὐταὶ ἀδελφαί, διότι ὅλων ἡμῶν τὸ νῆμα
ἔπρεπε νὰ περᾶσῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς των. Ὁ Ἡρακλῆς ἐπεθύμει
πολὺ νὰ περᾶσῃ ἀπὸ τὴν χεῖρα, εἰς τὴν ἡμερᾶν ἀκόμη νέθιεν πολὺν καιρὸν τὸ
νῆμα τῆς ζωῆς του, ἀλλ' αὐταὶ δὲ καὶ αἰετοῦ νὰ τοῦ ἀποκριθῶσι,
καὶ ὁ ἦρωὸς ἐπροχώρασε.

Ὀλίγον παρέκει εἶδεν ὁ Ἡρακλῆς τρεῖς γέροντας σεβασμίους,
οἱ ὁποῖοι καθήμενοι ἐδίκαζον ἀνθρωπὸν τινα νεωστὶ ἐλθόντα ἐκ
τοῦ κόσμου εἰς τὸ βασιλείον τοῦ Πλούτωνος· τῶντι ἦσαν ὁ Μί-
γας, ὁ Αἰκιακός, καὶ ὁ Παδάμανθος, οἱ τρεῖς δικασταὶ τοῦ ἄδου,
προστεταγμένοι ἀπὸ τὸν θεὸν τοῦτον νὰ τιμωρῶσι τοὺς κακοὺς,
ρίπτοντες αὐτοὺς εἰς τὸν Τάρταρον, ὁπότεν δὲν ἤθελον ἐξέλθει
ποτέ· νὰ ἀνταμείθωσι δὲ τοὺς ἐναρέτους, στέλλοντες αὐτοὺς εἰς
ἕνα πολὺν τερπνὸν τόπον, ὀνομαζόμενον Ἡλύσια Πεδία. Οἱ τρεῖς
ἐκεῖνοι δικασταὶ δὲν ἠδύναντο ποτε ν' ἀπατηθῶσι, διότι ἡ Θέμις,
θεὰ τῆς δικαιοσύνης, ἐκράτει ἐνώπιον αὐτῶν ζυγαρίαν, ὅπου ἐζύ-
γιζε τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων, καὶ αἱ ἀποφάσεις των ἐξετε-
λοῦντο παρευθὺς ἀπὸ μίαν ἀσπλαγχνον θεᾶν, ἡ ὁποία ἐκράτει τρο-
μερὰν μάστιγα εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ὀνομάζετο Νέμεσις· ταύτῃ
ἐκδίκασις.

Ἡ ΧΗΝΑ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ.

Σκῶτός τις εἶχε μίαν χήναν Ἀφρικανὴν, καὶ ἕνα σκύλον ἀλυ-
σοδεμένον, πρὸς τὸν ὅποιον ἡ χήνα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐδείκνυε
συμπάθειαν. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ σκύλος, ὅστις ἦτο ἀσπονδὸς ἐχθρὸς
τῶν πτηνῶν, καὶ δὲν ἐδέχετο κανὲν ἀπ' αὐτὰ πλησίον του, δὲν
ἐφαίνετο τόσον δυσηρεστημένος ἀπὸ τὴν συντροφίαν τῆς συγκα-
ταίκου του. Ἡ δὲ χήνα βλέπουσα τὴν καλὴν διάθεσιν τοῦ σκύ-
λου ἐνεθαῖρῶνθη τόσον, ὥστε καὶ νὰ κατοικήσῃ ἐντὸς τῆς οἰκίας
τοῦ σκύλου, καὶ νὰ κάμῃ τὴν φιλίαν της εἰς τὰ ἄχουρα, καὶ νὰ
γεννᾷ αὐγὰ μὲ ὄλην της τὴν ἀνάπαυσιν. Τὸ περιστατικὸν τοῦτο
δὲν ἐγνώριζε κανεὶς· ἔξαρνα ὅμως ἐφάνησαν μερικὰ πουλάκια, τὰ
ὁποῖα μὲ τὸν καιρὸν ἐξεκόλαψεν ἡ χήνα, καὶ ἐδῶκαν ἀφορμὴν
εἰς τὸ νὰ γίνῃ ἔρευνα εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ σκύλου. Παρατηρήθη
δὲ, ὅτι ἡ χήνα τόσον εἶχε φιλιωθῆ μὲ τὸν σκύλον, ὥστε ἐκοιμάτο
θετοῦσα τὴν κεφαλὴν της εἰς τὸ στήθος ἐκείνου. Ἐν τούτοις ἐγένε-
το ἡ ἔρευνα, καὶ εὐρέθησαν ἐντὸς φιλίας ἀπὸ πύλα (πούπουλα)
καὶ ἄχουρα, τέσσαρα αὐγὰ, τὰ ὁποῖα ὁ σκύλος ἠθέλησε νὰ προστα-
στεύσῃ μὲ πᾶσαν θυσίαν, θεωρῶν ὡς ἰδικόν του πρᾶγμα ἐκεῖνο,
τὸ ὅποιον τοῦ ἐνεπιστεύθησαν, καὶ ὁσάκις ἐμυθιεν εἰς τὸν οἰκί-
σιον του, ἐπεριπάτει μὲ πολλὴν προσοχὴν διὰ νὰ μὴ σπᾶσῃ τὰ
αὐγὰ τῆς φίλης του.

Η ΠΡΩΤΗ ΕΚΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΒΕΖΟΥΒΙΟΥ.

Τὸ Βεζούβιον εἶναι ὄρος ἡφαιστειον, τὸ ὁποῖον κεῖται πλησίον τῆς Νεαπόλεως ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Ἀλλὰ πρὶν σὰς εἶπω ὁποίας καταστροφὰς ἐπροξένησεν, ὅτε κατὰ πρῶτον ἔγεινεν ἡ ἔκρηξις του, πρέπει νὰ σὰς δώσω ἰδέαν τινὰ περὶ ἡφαιστειῶν ὁρέων.

Τὰ ἡφαιστεια ὄρη περικλείουσιν ἐντὸς ἐαυτῶν ἄπειρον ποσότητα θειαφίου, πίσσης, ρυτίνης καὶ ἄλλων μεταλλικῶν οὐσιῶν. Ὄταν αὐταὶ αἱ οὐσίαι ἀνάψωσιν ἀπὸ ἓν εἶδος πυρός, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἐκ φύσεως εἰς τοὺς κόλπους τῆς γῆς, καὶ τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ἡ λ ε κ τ ρ ι σ μ ὁ ς, τότε γεννῶσιν ἐκπυροσροτήσεις φοβεράς, καὶ ἐκτοξεύουσι πανταχόθεν δίνας φλογῶν, λίθους κατακοκκίνους, στάκτην ἄφθονον, καὶ διάφορα ἄλλα μέταλλα, τὰ ὁποία ἀναλυόμενα ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ πυρός, καὶ ψυχραίνόμενα πάλιν γίνονται ἐντὸς ὀλίγου σκληρά, ὡς λίθοι. Αὐταὶ δὲ αἱ ὕλαι αἱ ἀναλελυμένοι ἀπὸ τὸ πῦρ, ὀνομάζονται λ ἄ θ α, καὶ ὅταν ἐκρέωσιν ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ ἡφαιστείου, διαχύνονται ὡς πύρινος ποταμὸς εἰς μέγα διάστημα.

Ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξέρχονται ὁ καπνὸς καὶ ἡ φωτιά ἀπὸ τὸ ἡφαιστειον ὄρος, ὀνομάζεται ἔ κ ρ η ξ ι ς· ἀλλὰ συνήθως πρὸ τῆς ἐκρήξεως ἀκούονται ὑπόγειοι βρονταί, σεισμοί, καὶ τέλος εὐρίσκεται στάκτη θερμὴ καὶ συσσωρευμένη εἰς τοῦ ἡφαιστείου τὸ στόμιον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται κ ρ α τ ἦ ρ τοῦ ἡφαιστείου.

Πλησίον εἰς τὰ ἡφαιστειώδη ταῦτα ὄρη, ἐὰν ὑπάρχωσιν ὕδατα, εἶνα θερμὰ καὶ θειαφώδη, καὶ χρησιμεύουσιν ὡς ἱατρικὸν εἰς διάφορα νοσήματα.

Κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ὑπῆρχεν εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ μάλιστα εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας τῆς Γαλ-

λίας, πλῆθος ἡφαιστειῶν, τὰ ὁποῖα τὴν σήμερον ἔπαυσαν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκπέμπωσι καπνὸν καὶ φλόγας. Τὸ ὄρος Αἴτνη, ἐν τῇ Σικελίᾳ, τὸ ὁποῖον ἀποχωρίζεται ἀπὸ τὸ Βεζούβιον διὰ στενῆς θαλάσσης, ἦτο περίφημον τὸν παλαιὸν καιρὸν διὰ τὰς ἐκρήξεις του, καὶ οἱ εἰδωλολάτραι τότε ἐνόμιζον, ὅτι ἦτον ἐργαστήριον τῶν Κυκλώπων· ἀφοῦ ὅμως τὸ Βεζούβιον ἤρχισε νὰ ἐνεργῇ τόσον φοβερῶς, τὰ ἀποτελέσματα τῆς Αἴτνης εἶναι σχεδὸν ἀνεπαίσθητα.

Ἡ πρώτη ἐκρηξις τοῦ Βεζουβίου, ἡ ὁποία ἔγεινεν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Τίτου, τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης, κατὰ τὸ 79 ἔτος Μ. Χ., ὑπῆρξε τρομερωτάτη καὶ καταστρεπτικωτάτη· Πολλοὶ πόλεις πολυάνθρωποι, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ Ἡράκλειον καὶ ἡ Πομπηία εἶναι αἱ περιφημότεραι, κατεπλακίωθησαν ἀπὸ τὴν στάκτην τοῦ ἡφαιστείου εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὡς οὐδὲ τὰ ἔχνη των φαίνονται.

Τῶντι κανὲν πρᾶγμα δὲν ἦτο τόσο φοβερόν, ὅσον ἡ ἐκρηξις αὕτη τοῦ Βεζουβίου, τῆς ὁποίας ἡ αἰτία ἦτο ἄγνωστος ὅλως διόλου τότε. Ἡ γῆ ἐσειέτο ἐκ θεμελίων, ἡ θάλασσα ἀναβράζουσα ἐφαίνετο, ὅτι ἐμελλε νὰ μεταποπισθῇ· ὁ οὐρανὸς ἐπαρουσιάζετο κατασφλογοσιμμένος· συγγρόνως δὲ ἠκούοντο ὑπόγειοι βρονταί, παρόμοιοι μὲ καταπληκτικούς κερκυνούς· ἡ στάκτη διεσπαρμένη πανταχόθεν, ἐσκοτεινίαζε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, καὶ ἄπειροι ἄνθρωποι ἀπεπνίγησαν ἀπὸ τὰς θειαφώδεις ἀναθυμιάσεις, αἱ ὁποῖαι ἐγέμιζον τὴν ἀτμοσφαιραν.

Μεταξὺ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐγάθησαν εἰς τὴν καταστροφὴν ἐκείνην, ἦτο καὶ ὁ περίφημος φυσικὸς Πλίνιος, σοφὸς συγγραφεὺς Λατίνος, τοῦ ὁποίου βεβαίως τὰ ἀξιοθαύμαστα συγγράμματα, θὰ ἀναγνώσῃτε καμμίαν φοράν. Χάριν τῆς ἐπιστήμης, ἀπεφάσισεν ὁ ἀξιοσεβαστὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν κρατῆρα, διὰ νὰ παρατηρήσῃ εὐκολώτερον τὴν

ἐκρηξίν· ἀλλ' ἀπεπνίγη ἀπὸ τὰς θειώδεις ἀναθυμιάσεις τοῦ ἡραιεῖου, καὶ ὁ θάνατός του συγκατηριθμῆθη εἰς τόσα ἄλλα δυστυχήματα. Ὁ συγγραφεὺς οὗτος ὀνομάζεται ἐνίοτε καὶ Πλίνιος ὁ Πρεσβύτερος, διὰ τὰ διακρίνηται ἀπὸ τὸν ἀνεψιὸν του Πλίνιον τὸν νεώτερον, ὁ ὁποῖος ἐζή κατὰ τὴν ἰδίαν ἐποχὴν, καὶ ἐδοξάσθη διὰ τὴν εὐγλωττίαν του.

Δὲν ἠθέλομεν γνωρίζει ἀρκετά, ὡ φίλοι παῖδες, περὶ τῆς ἐκρήξεως τοῦ Βεζουβίου, οὐδὲ περὶ τῶν δυστυχημάτων, τὰ ὁποῖα συνέβησαν ἐξ αἰτίας αὐτῆς, ἐὰν δὲν ἐγίνοντο πολλὰ ἀνακαλύψεις εἰς τὰς ἡμέρας μας, αἱ ὁποῖαι κινουῦσιν εἰς μέγιστον θαυμασμὸν τὸν ἄνθρωπον, διὰ πᾶν ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς τὸ μέγα τοῦτο συμβεβηκός· ὁμιλῶ δηλ. περὶ τῶν θαυμασιῶν ἔργων τοῦ Ἡρακλείου καὶ τῆς Πομπηίας, ἐκ τῶν ὁποίων πλεῖστα ἀνεκαλύφθησαν ἀλληλοδιαδόχως, καὶ οὕτω γνωρίζομεν ἄπειρα περίεργα μνημεῖα, καὶ πολυτίμους ἀρχαιοτήτας, αἱ ὁποῖαι εἶναι θαυμάσιαι· διότι αἱ δύο αὗται πόλεις δὲν ἐκάησαν, οὐδὲ διεσθάρησαν ἀπὸ τὴν λάβαν, ὡς ἐνομίζετο κατ'ἀρχάς, ἀλλ' ἐσκεπάσθησαν ἀπὸ στρώματα στάκτης, τὰ ὁποῖα μὲ τὸν καιρὸν ἐσκληρύνθησαν. Αὐτοῦ φυτευθεῖσαι ἄμπελοι παράγουσιν ἐξαίρετον οἶνον.

Τοιοιουτρόπως ἀνεκαλύφθη καὶ ἕν μικρὸν θέατρον ἀρχαῖον, τάφους, δρόμους, οἰκίας ἀνεπάφους, ὅπου ὑπάρχουσιν ἀκόμη ἀξιόλογοι ζωγραφίαι· πλεῖστα μαγειρικὰ σκευῆ, καὶ ἐπιπλα τοῦ καλλωπισμοῦ, τὰ ὁποῖα μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι, ἀνευρέθησαν σῶα, καθὼς καὶ ἀγάλματα, καὶ κοσμήματα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, νομίσματα, καὶ τέλος αὐγὰ καὶ ἐλαῖαι, τὰ ὁποῖα δὲν ἐβλάδθησαν ἐν διαστήματα 1784 περίπου ἐτῶν. Πολλὰ ὅστ' ἀνθρώπων ἐξέβαψαν ἀπὸ τὰ μνημεῖα ἐκεῖνα, καὶ μάλιστα εἰς μίαν φυλακὴν εὗρέθησαν τὰ λείψανα ἐνὸς δυστυχοῦς, καὶ αἱ ἄλλοι, μὲ τὰς ὁποῖας τὸν εἶχον δεμένον.

Τὸ νὰ διατηρηθῶσι πολλὰ ἀπὸ τὰ πολυτίμα ταῦτα πράγματα, ὕστερον ἀπὸ τόσα ἔτη, δὲν εἶναι τόσον παράξενον, διότι ἤξεύρομεν ὅτι, ὅταν τὰ πράγματα μένωσιν εἰς τόπον, ὅπου δὲν ἐμβαίνει ἀήρ, δὲν φθείρονται καθὼς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐκτεθειμένα καθ' ἐκάστην εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ καιροῦ, καὶ τὰς μεταβολὰς τῆς θερμοκρασίας.

ΑΙ ΣΥΓΚΕΧΤΜΕΝΑΙ ΕΝΝΟΙΑΙ.

Ὁ σκοπὸς τοῦ παιγνιδίου τούτου εἶναι νὰ διασκεδάσῃ τὰ κοράσια διὰ τῶν ἐρωτήσεων, τὰς ὁποῖας κάμνουσιν τὸ ἐν πρὸς τὸ ἄλλο, καὶ νὰ γυμνάξῃ τὴν μνήμην ἐνίοτε συμβαίνει, ὥστε αἱ ἀποκρίσεις νὰ ᾔναι ἀρμόδιαι πρὸς τὰς ἐρωτήσεις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως, εἶναι ὅλως διόλου ἐναντίας ἐννοίας. Ἄς φέρωμεν ἕν παράδειγμα, διὰ νὰ τὸ ἐννοήσητε.

Εὐφροσύνη. Θὰ κάμω μίαν ἐρώτησιν εἰς τὸ αὐτίον τῆς Μαρίας, ἡ ὁποῖα κάθηται πρὸς τὰ δεξιὰ μου, καὶ θὰ μοῦ ἀποκριθῇ σιγαλά. Αὐτὴ δὲ θὰ κάμῃ μίαν ἐρώτησιν εἰς τὴν γειτόνισσάν της, ἡ ὁποῖα θὰ τῆς ἀποκριθῇ ὁμοίως μὲ σιγαλὴν φωνήν. Ἐγὼ δέ, ὅταν τὰ κοράσια, (τὰ ὁποῖα κάθηται εἰς κύκλον) ἀποκριθῶσι καὶ ἐρωτήσωσι, καὶ ἔλθῃ πάλιν ἡ σειρὰ μου, θὰ ἐπαναλάβω δυνατὰ τὴν ἐρώτησιν τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ γείτονός μου, ἡ ὁποῖα εἶναι τελευταία, καὶ θ' ἀποκριθῶ μὲ τὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁποῖαν ἢ πρὸς τὰ δεξιὰ μου γειτῶν ἔκαμει εἰς τὴν ἀρχήν· κατόπιν καὶ αὐτὴ θὰ εἴπῃ τὴν ἐρώτησίν μου, καὶ τὴν ἀπόκρισιν τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ της, καὶ οὕτω μέχρι τέλους. Προσέχετε ὅμως νὰ ἐνθυμησθε τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰς ἀποκρίσεις, αἱ ὁποῖαι σᾶς δίδονται. (Ἡ Εὐφροσύνη ἐρωτᾷ.) Μαρία, εἰς τί χρησιμεῖ τὸ φουσερόν;

Μαρία. Εἰς τὸ νὰ ἀνάπτωμεν τὴν φωτίαν. (εἰς τὴν Ἀμάθειαν). Εἰς τί χρησιμεύουσιν αἱ ἀντλῖαι.

Ἀμάλθεια. Εἰς τὸ νὰ σβύνωμεν τὸ πῦρ. (Εἰς τὴν Μελπομένην.) Εἰς τί χρησιμεύει τὸ ἄροτρον;

Μελπομένη. Εἰς τὸ νὰ καλλιεργῶμεν τὴν γῆν. (Εἰς τὴν Ἑλένην.) Εἰς τί χρησιμεύει ἡ σκούφια;

Ἑλένη. Εἰς τὸ νὰ σκεπάζωμεν τὴν κεφαλὴν. (Πρὸς τὴν Πηνελόπην.) Εἰς τί χρησιμεύουσι τὰ σανδάλια;

Πηνελόπη. Εἰς τὸ νὰ ὑποδένωμεν τοὺς πόδας. (Πρὸς τὴν Κατήγκω.) Εἰς τί χρησιμεύουσι αἱ καρφίδες; (φουρκέται).

Κατήγκω. Εἰς τὸ νὰ καρφώνωμεν τὰ μαλλία μας. (Πρὸς τὴν Εὐφροσύνην.) Εἰς τί χρησιμεύει τὸ βαρόμετρον;

Εὐφροσύνη. Εἰς τὸ νὰ σημειώνωμεν τὸ βάρος τοῦ ἀέρος. (Δυνατά.) Τώρα θὰ εἶδωμεν, ἐὰν αἱ ἀποκρίσεις ᾖναι σύμφωνοι μὲ τὰς ἐρωτήσεις μας. Ἡ Κατήγκω μὲ ἐρώτησεν, εἰς τί χρησιμεύει τὸ βαρόμετρον, καὶ ἡ Μαρία μοῦ ἀπεκρίθη, εἰς τὸ νὰ ἀνάπτωμεν τὴν φωτίαν.

Μαρία. Ἡ Εὐφροσύνη μὲ ἠρώτησεν εἰς τί χρησιμεύει τὸ φουσερόν, καὶ ἡ Ἀμάλθεια μοῦ ἀπεκρίθη, εἰς τὸ νὰ σβύνωμεν τὸ πῦρ.

Ἀμάλθεια. Ἡ Μαρία μὲ ἠρώτησεν εἰς τί χρησιμεύουσι αἱ ἀντλῖαι, καὶ ἡ Μελπομένη μοῦ ἀπεκρίθη, εἰς τὸ νὰ καλλιεργῶμεν τὴν γῆν.

Μελπομένη. Ἡ Ἀμάλθεια μὲ ἠρώτησεν, εἰς τί χρησιμεύει τὸ ἄροτρον, καὶ ἡ Ἑλένη μοῦ ἀπεκρίθη, εἰς τὸ νὰ σκεπάζωμεν τὴν κεφαλὴν.

Ἑλένη. Ἡ Μελπομένη μὲ ἠρώτησεν, εἰς τί χρησιμεύει ἡ σκούφια, καὶ ἡ Πηνελόπη μοῦ ἀπεκρίθη, εἰς τὸ νὰ ὑποδένωμεν τοὺς πόδας.

Πηνελόπη. Ἡ Ἑλένη μὲ ἠρώτησεν, εἰς τί χρησιμεύουσι τὰ σανδάλια, καὶ ἡ Κατήγκω μοῦ ἀπεκρίθη, εἰς τὸ νὰ καρφώνωμεν τὰ μαλλία.

Κατήγκω. Ἡ Πηνελόπη μὲ ἠρώτησεν, εἰς τί χρησιμεύουσι αἱ καρφίδες, καὶ ἡ Εὐφροσύνη μοῦ ἀπεκρίθη, εἰς τὸ νὰ μετροῦμεν τὸ βάρος τοῦ ἀέρος.

Τοιουτοτρόπως δύνασθε, ἀγαπητά μου κοράσια, νὰ ἐπαναλαμβάνητε ἀπειράκις τὸ παιγνίδιον τοῦτο, εἰς τὸ ὅποιον ὁμοῦ χρειάζεται ἀρκετὸν μνημονικόν, διὰ νὰ μὴ λησμονῆτε τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰς ἀποκρίσεις.

ΠΕΡΙ ΑΜΙΑΝΤΟΥ ΛΙΘΟΥ.

Ἐπάρχει ἐν εἶδος μαλακοῦ λίθου, χρώματος πρασίνου ἢ λευκοῦ, ἀπὸ τὸν ὅποιον δύνανται νὰ κατασκευάζωσιν οἱ ἄνθρωποι διάφορα ὑφάσματα, καθὼς λ. χ. σινδόνας, ὑποκάμμυσα, σακκούλας, καλτσοδέτας κλπ. Τὸ δὲ περιεργότερον τοῦ λίθου τούτου εἶναι ὅτι, ὅταν τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευασμένον ὑφασμα λερωθῇ, τὸ καθαρίζουσι θέτοντες αὐτὸ εἰς τὴν φωτίαν χωρὶς νὰ καίηται. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ πρόγονοι ἡμῶν Ἕλληνες ὠνόμασαν τὸν λίθον τοῦτον ἀμίαντον, τούτεστι ἀδιάσθρον.

Πρέπει νὰ ἠξεύρητε, ὦ φίλοι παιδές, ὅτι οἱ Ἕλληνες τὸ πάλαι ἔκαιον συχνάκις τὰ σώματα τῶν ἀποθαμμένων τὴν δὲ στάκτην, τὴν ὁποίαν ἐσύναζον, τὴν ἔθετον εἰς ἀγγεῖα, καὶ τὰ ἔθαπτον εἰς τοὺς τάφους. Οἱ πλούσιοι ὁμοῦ θέλοντες νὰ μὴ ἀνακατώσωσι τὴν στάκτην τῆς πυρᾶς, μὲ τὴν στάκτην τοῦ πτώματος, ἐτύλισσον αὐτὸ ἐντὸς σινδόνης ἀπὸ ἀμίαντον καὶ ἔθετον εἰς τὸ πῦρ. Τοιουτοτρόπως ἀποσύροντες τὴν σινδόνην, εὕρισκον τὴν στάκτην τοῦ κεκαυμένου σώματος καθαράν. Πρὸ ἑκατὸν ἐξήκοντα ἐτῶν εὑρέθη εἰς μίαν ἄμπελον, πλησίον τῆς Ῥώμης, θήκη ἐκ μαρμάρου, ἡ ὁποία περιεῖχε τοιοῦτον ὑφασμα ἀπὸ ἀμίαντον μὲ ὅσα κεκαυμένα.

Πρὸς δὲ τούτοις κατασκευάζον καὶ φωτύλια οἱ Ἕλληνες, τὰ ὁποῖα ἀνάπτοντα εἰς τοὺς λύχνους δὲν καταστρέφοντο ἀπὸ τὴν φλόγα· δι' ὃ καὶ ὠνομάσθησαν, ἄκυστα φωτύλια.

Τὴν σήμερον κατασκευάζουσιν εἰς τὴν Εὐρώπην δαντέλας καὶ χάρτην ἐξ ἀμιάντου· ἔτι δὲ καὶ ἐνδύματα διὰ τοὺς πυροσβέστας, δυνάμενα νὰ προφυλάττωσιν αὐτοὺς ἀπὸ τὰς φλόγας. Πρέπει ὅμως νὰ ἠξεύρητε καὶ τοῦτο, ὅτι ὅταν τὸ ἐξ ἀμιάντου ὕφασμα τεθῆ ἅπαξ ἢ δις εἰς τὴν φωτίαν σκληρύνεται καὶ τρίβεται.

Οἱ χημικοὶ ὠνόμασαν τὸν ἀμιάντον, μαλλίον τῆς Σαλαμάνδρας· ἐπειδὴ τὸ ἀμφίβοιον τοῦτο ἔρπετόν δύναται νὰ ζῆσῃ καὶ ἐντὸς τοῦ πυρός, χωρὶς νὰ καῖ.

Ὁ δὲ σπάνιος οὗτος λίθος ἀλλοτε, ὅστις ἤρχετο τὸ πάλαι ἀπὸ τὴν Περσίαν, τὴν σήμερον εἶναι κοινότατος· εὐρίσκεται δὲ εἰς τὴν νῆσον Κορσικὴν, εἰς τὴν Σκωτίαν, καὶ εἰς τὰ Πυρρηναια ὄρη· ἀλλὰ τῆς Σαβοΐας ὁ ἀμιάντος εἶναι ὁ κάλλιστος, διότι δύναται νὰ χωρισθῆ εἰς μακρὰς καὶ μεταξοειδεῖς κλωστάς. Ὑπάρχει δὲ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὰς νήσους Ἀνάφη καὶ Εὐβοίαν.

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματίου εἰς τὸν ἐκδότην Μ. Δ. Σακκώρραφον.

Οὐδεμία συνδρομὴ πληρώνεται ἀνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότη.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Γεώργιος Οὐίλσον.—2. Ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῷ ἄδει.3.—Ἡ χίνα καὶ ὁ σκύλος.—4. Ἡ πρώτη ἐκρηξις τοῦ Βεζουβίου.—5. Αἱ συγκεχυμένα ἔννοια.—6. Περὶ ἀμιάντου λίθου.
